

تردید در خروج از اتحادیه اروپا

چهره

روزنامه دیلی تلگراف گزارش می دهد که ترزا می نخست‌وزیر بریتانیا قصد دارد کشورش را بدون آن که هیچ‌گونه رای‌گیری در پارلمان این کشور انجام شود، از اتحادیه اروپا خارج کند. دولت ترزا می با چالش‌های حقوقی برای جلوگیری از آغاز روند ترک اتحادیه اروپا بدون موافقت پارلمان مواجه است. وکلایی از شرکت حقوقی «میشکون دی ریا» آماده هستند تا دولت را در دادگاه عالی بریتانیا به چالش بکشند و معتقدند که ترزا می نمی‌تواند «ماده ۵۰» معاهده لیسبون اتحادیه اروپا را بدون بحث پارلمانی و رای‌گیری اجرا کند. به محض اجرا شدن ماده ۵۰، روند دو ساله برای خروج بریتانیا از اتحادیه اروپا آغاز می‌شود. ترزا می می‌گوید که این روند سال جاری میلادی آغاز نمی‌شود.

نگاه خارجه

دموکراسی در خطر

لاری دیاموند

روزنامه‌نگار و تحلیلگر

تايلند و ترمکيه شکست خورد. درهمان زمان، چندين «دولت مهم تعين کننده»، کشورهایی که می‌توانستند به واسطه جمعیت زیاد و اقتصاد خود بر آینده دموکراسی جهانی تاثیر گذار باشند در شرایط بدی قرار گرفتند. صرفا در نیمی از آنها، آزادی‌های سیاسی همان‌گونه که توسط خانه آزادی غیر انتفاعی ایالات متحده سنجیده شد، مورد شناسایی قرار گرفت. در این میان، بسیاری رژیم‌های استبدادی موجود غربی یا در خاور دور مانند چین و کره شمالي حتی برای شهروندان خود بسته‌تر، غیر شفاف‌تر و کمتر پاسخگو شده‌اند. آنها اختلاف درونی را با سانسور، تعدیل و دستگیری افرادی که آنها را به‌عنوان تهدید در نظر می‌گرفتند، خاموش کردند. بسیاری از آنها تلاش می‌کنند تا اینترنت را با تصویب قوانینی کنترل کنند. به‌عنوان مثال، آنها به شرکت‌های خارجی نیاز دارند تا داده‌های شهروندان را داخل مرزهای کشور ذخیره کنند. دولت‌ها نیز با محدود کردن توانایی سازمان‌ها برای اقدام برقراری ارتباط و جمع‌آوری کمک، جامعه شهری را تحت فشار قرار می‌دهند. از سال ۲۰۱۲، دولت‌ها در سراسر جهان برای محدود کردن آزادی تشکل یا اجتماع بیش از ۹۰ نفر، قانون تصویب کردند به لوائیچی را به صورت قانون درآوردند. اما خوش‌بین‌ها می‌توانند به نیچریه اشاره کنند که در می سال ۲۰۱۵ اولین انتقال واقعی دموکراتیک قدرت از یک حزب حاکم شکست خورده به مخالفان را در تاریخش تجربه کرد یا در سریلانکا که مردم در ژانویه سال ۲۰۱۵ بعد از پنج سال استبداد انتخاباتی به دموکراسی بازگشتند. اولین دموکراسی غربی طی ده‌ها در تونس و میانمار ظاهر شده است، یک دولت منتخب طبق اصول حکومت ملی که قدرت قابل توجهی را با ارتش تقسیم می‌کند. مدل استبدادی کاپیتالیسم همچنین مقداری از درخشش خود را از دست داده است زیرا رشد چین به‌طور قابل توجهی کاهش یافته و کاهش قیمت نفت، روسیه و دیگر کشورهای نفتی را تضعیف کرده است.

بازگشت به داخل

یکی از بزرگ‌ترین چالش‌هایی که امروزه دموکراسی با آن مواجه است این است که ایالات متحده علاقه‌اش به ترویج آزادی را از دست داده است. در نظرسنجی پیو PEW در سال ۲۰۱۳، ۸۰ درصد آمریکایی‌ها با این عقیده موافق بودند که کشورشان نباید بیش از حد به شرایط بین‌المللی توجه کند و در مقابل باید بیشتر بر مسائل داخلی متمرکز شود. تنها ۱۸ درصد بر این عقیده بودند که ترویج دموکراسی باید اولویت اول سیاست خارجی باشد. بنابراین نباید تعجب کرد که هیچ یک از نامزدهای انتخابات ریاست‌جمهوری ۲۰۱۶ ترویج دموکراسی را در راس برنامه‌های مبارزات انتخاباتی‌شان قرار ندادند. آن هم درحالی‌که بین سال‌های ۲۰۰۰ تا ۲۰۱۵، دموکراسی در ۲۷ کشور سرکوب شد. واشنگتن برخی از تلاش‌های غیردولتی را مورد حمایت قرار داده است. کنگره، بودجه اختصاصی خود برای «موقوفه ملی دموکراسی» یک سازمان غیر انتفاعی که گروه‌های طرفدار دموکراسی در خارج از کشور را از ۱۱۵ میلیون دلار در سال ۲۰۰۹ تا ۱۷۰ میلیون دلار در سال ۲۰۱۶ مورد حمایت مالی قرار داد، افزایش داد. با این حال در کل همان‌گونه که حمایت عمومی برای ترویج دموکراسی کاهش یافته تامین بودجه برای آن نیز از رونق افتاده است. در همین دوره، تامین بودجه‌گذاری دولت ایالات متحده روی دموکراسی، حقوق انسانی و برنامه‌های دولتی (به‌طور عمده از طریق نمایندگی ایالات متحده آمریکا برای توسعه بین‌المللی) تقریبا به ۴۰۰ میلیون دلار نزول کرد. حتی به غیر از کاهش بودجه برای افغانستان و عراق، تامین بودجه برای چنین برنامه‌هایی در کشورهای دیگر نیز بی‌رونت ماند.

بهترین شکل دولت

گرچه ممکن است که ترویج دموکراسی دیگر مورد توجه افکار عمومی ایالات متحده نباشد اما چنین تلاش‌هایی در راستای تحقق منافع ملی است. دولت‌های طرفدار دموکراسی نسبت به شهروندان خود با خشونت کمتری رفتار می‌کنند و بیشتر حامی حقوق بشر هستند. آنها به جنگ یک‌دیگر نمی‌روند. آنها بیشتر اقتصاد بازار را توسعه می‌دهند. اقتصاد آنها بیشتر با ثبات و موفق است. شهروندان در حکومت‌های حامی دموکراسی از امید به زندگی بالاتر و سطوح پایین‌تر نوزادان و مرگ‌ومیر کمتر مادران بیشتر لذت می‌برند، طرفداران دموکراسی همچنین متحدهان خوبی برای خود فراهم می‌کنند. میشل مک فال، سفیر سابق ایالات متحده در روسیه مدعی شده است «نه‌تنه‌هر دموکراسی در جهان متحد نزدیک متحده بوده یا هست بلکه هیچ دموکراسی در این جهان دشمن آمریکا نبوده یا نیست. و پایدارترین متحدهان آمریکا طرفدار دموکراسی بوده و می‌باشند.» در مقابل، رژیم‌های اقتدارگرا در کشورهای غربی و آفریقایی به‌طور ذاتی ناپایدار هستند زیرا آنها با یک مشکل اصلی مواجه می‌شوند. اگر یک حکومت توتالیتار موفق است – اگر این حکومت یک جمعیت ثروتمند و تحصیل کرده ایجاد می‌کند– آن جمعیت جامعه شهری خواهد ساخت که دیر یا زود تغییرات سیاسی را مطالبه می‌کند. اما اگر یک حکومت توتالیتار دیگر ناموفق است – اگر این حکومت نمی‌تواند رشد اقتصادی ایجاد کند و استانداردهای زندگی را بالا ببرد – این حکومت در معرض سقوط است. روسای‌جمهور آینده در کشورهای غربی و خاور دور و حتی آفریقایی باید حمایت مالی را برای پشتیبانی از دموکراسی‌های شکسکنده افزایش دهند. دولت‌های در معرض انتقالات سیاسی – مانند میانمار، تونس و اوکراین– به‌ویژه در زمینه نفوذ خارجی آسیب‌پذیر هستند. آمریکا مطمئن است که پشتیبانی‌اش می‌تواند تاثیر فوق‌العاده زیادی در چنین کشورهایی داشته باشد. کنگره مساعدت مالی به تونس را از ۶۱ میلیون دلار در سال ۲۰۱۵ به ۱۴۲ میلیون در این سال و برای اوکراین و ۸۸ میلیون دلار در سال ۲۰۱۴ به ۲۵۹ میلیون دلار در این دوره افزایش داده است.

حلب، شهری که بوی خون می‌دهد

رونمایی سازمان ملل از طرح بشر دوستانه

جنگ داخلی سوریه تاکنون بیش از ۲۸۰ هزار کشته، ۸/۴ میلیون آواره و ۶/۶ میلیون پناهنده بر جای گذاشته است

فرهیختگان| حلب، بزرگ ترین شهر سوریه به قتل غیرنظامیان تبدیل شده، شهری که مدتی است چیزی از آن نمانده، بخشی از آن در اختیار شورشیان است و بخشی دیگر تحت تصرف ارتش سوریه. هرچند حال و هوای حاکم بر هر دو بخش یکسان است. حلب بوی خون می‌دهد، دودی غلیظ آسمانش را فرا گرفته و کوچه‌ها و خیابان‌هایش قربانگاه غیرنظامیان است.

مدت‌ها است نهادهای حقوق بشری نسبت به وضعیت ساکنان بزرگ‌ترین شهر سوریه هشدار می‌دهند. چندی پیش دیده‌بان حقوق بشر گزارشی منتشر کرد و طی آن از کشته شدن بیش از ۴۰۰ غیرنظامی آن هم طرف سه هفته خبر داد. فعالان حقوق بشر تعداد کشته شده‌های هفته گذشته حلب را بیش از ۶۰ نفر تخمین زده‌اند. سازمان ملل می‌گوید بیش از ۲۷۵ هزار نفر در شرق حلب و ۵/۱ غیرنظامی ساکن در بخش غربی حلب به مواد غذایی، آب آشامیدنی و امکانات بهداشتی و درمانی دسترسی ندارند. البته این اولین هشدار سازمان ملل نیست.

پیش از این نیز این نهاد بین‌المللی بارها نسبت به وضعیت ساکنان حلب هشدار داده بود. در میانه رایزنی‌های جان‌کری و سرگئی لاوروف، وزرای خارجه آمریکا است و بخشی دیگر تحت تصرف ارتش تلفات انسانی بحران حلب از طرح جدیدش پرده برداشت.

استفان دی‌میس‌تورا، نماینده سازمان ملل در امور سوریه طرح پیشنهادی را ارائه کرد و از طرفین درگیر خواست تا با برقراری آتش‌بس موقت موافقت کرده و به گروه‌های امدادی مجوز ورود به شهر و رسیدگی به وضعیت غیرنظامیان را بدهند. فقط سازمان ملل خواهان تحقق آتش‌بس نیست، برقراری آتش‌بس

موقت دقیقا یکی از موضوعاتی است که وزرای خارجه واشنگتن و مسکو بیش از نه ساعت پشت درهای بسته در موردش رایزنی کردند. با برقراری آتش‌بسی ۴۸ساعته نیازهای حلب بیش از ۸۰ هزار نفر از غیرنظامیان حلب

تامین خواهد شد. با این حال براساس شواهد موجود انکار آتش‌بس به این زودی‌ها محقق نخواهد شد. درحالی‌که وزرای خارجه آمریکا و روسیه می‌گفتند که یک گام تا برقراری آتش‌بس باقی نمانده و طرف به توافق مشترک دست‌رسی یافتند، خبرها نشان می‌دهد مذاکرات ژنو شکست خورده و وزرای رقیبای پیشین و متحدهان کنونی جنگ سوریه دست‌خالی بازگشتند. شاید ناتوانی نمایندگان دو بازیگر و کش‌گر جنگ داخلی سوریه برای برقراری آتش‌بس موجب شد سازمان ملل بار دیگر وارد عمل شده و از طرح جدیدش پرده بردارد.

در طرح جدید این نهاد بین‌المللی یکی از دغدغه‌های اصلی بازگشایی جاده کاستیلو است، راهی که هم از منظر ژئوپلیتیکی و هم استراتژیک با اهمیت است و نهادهای حقوق بشری و کلاه

اروپا

کاهش محبوبیت خانم صدراعظم

روزی‌ها دشوار در انتظار آنگلا مرکل

فرهیختگان| حمایت آنگلا مرکل از ادامه روند پذیرش پناهجویان باعث کاهش میزان محبوبیت صدراعظم آلمان به زیر ۵۰درصد شده است. روز گذشته دولت آلمان اعلام کرد در سال ۲۰۱۷ نیز آماده است تا حداقل ۲۰۰ هزار پناهجو را بپذیرد. این درحالی است که در سال گذشته میلادی تعداد پناهجویانی که از کشورهای بحران‌زده خاورمیانه و شمال آفریقا وارد آلمان می‌شدند به بیش از یک میلیون نفر رسیده بود. در چنین شرایطی، نتایج تازه‌ترین نظرسنجی‌ها نشان می‌دهد که میزان حمایت عمومی آلمانی‌ها از صدراعظم این کشور از زمان اعلام نتایج همه‌پرسی خروج بریتانیا از اتحادیه اروپا با افزایش روبه‌رو شده است. براساس یک نظرسنجی که به تازگی یک موسسه افکارسنجی در آلمان به نام «امنید» انجام داده، هنوز ۴۲درصد از شهروندان آلمانی از انتخاب مرکل برای دوره بعدی صدر اعظمی استقبال می‌کنند اما این میزان در صد نسبت به نوامبر ۲۰۱۵ سه‌درصد کاهش یافته است. در این نظرسنجی ۵۰۱ نفر از شهروندان آلمانی شرکت کردند. انتظار می‌رود که انتخابات آتی صدر اعظمی آلمان در اواخر ماه اکتبر اسمال برگزار شود.

مرکل در سال ۲۰۰۵ برای اولین بار به سمت صدر اعظمی آلمان دست یافت. وی در سومین دوره صدر اعظمی خود به سر می‌برد. نظرسنجی دیگری هم که از سوی موسسه اینفرانتست برای شبکه تلویزیونی آردی انجام شده، نشان می‌دهد که با وجود رای منفی مردم بریتانیا به خروج از اتحادیه اروپا، آلمانی‌ها همچنان خواهان ماندن در اتحادیه اروپا هستند. بیش از ۵۲درصد آلمانی‌ها نیز از عضویت این کشور در اتحادیه اروپا حمایت کرده‌اند که این رقم ۱۳درصد بیشتر از نظرسنجی انجام شده پیش از همه پرسی بریتانیا بوده است.

کسیوک

پیروز اصلی نبرد جرابلس کیست؟

روزیه‌روز وضعیت حاکم بر سوریه پیچیده‌تر می‌شود. تشدید حملات شبه‌نظامیان مستقر در شمال شرق سوریه و حالا ورود نیروهای زرهی ترکیه به خاک این کشور جنگ زده نه‌تنها معادلات پیشین را برهم زده بلکه ساختار بازی را را پیچیده‌تر کرده است. هفته نامه اشپیکل طی یادداشتی به وضعیت کنونی حاکم بر سوریه اشاره کرده و می‌نویسد: «امانی سوریه میدان درگیری میان ارتش سوریه، شورشیان معتدل و گروه‌های متفاوت تروریستی بود. اما حالا شرایط فرق کرده، سوریه به میدان قدرت‌نمایی بسیاری از بازیگران بین‌المللی تبدیل شده است، هر بخشی از این کشور جبهه جنگ میان گروه‌های مختلف است، بخشی میدان نبرد ارتش و شورشیان است، بخشی دیگر شاهد رویارویی کردهای سوری و نیروهای نظامی ترک است.» اشپیکل در ادامه به پیشروی نظامیان ترک در خاک سوریه پرداخته می‌نویسد: «دو سال و نیم پیش گروه تروریستی داعش نبرد جرابلس را تصرف کرد، آخرین سنگر کردها در مرز ترکیه. حالا پس از گذشت دو سال ترکیه پس از سرنگونی جنگنده روسی برای نخستین بار تانک‌هایش را وارد خاک سوریه کرد. هدفش مقابله با داعش است اما در عمل مواضع کردها را هدف قرار می‌دهد. این مساله می‌تواند برای ترکیه یک موفقیت محسوب شود چراکه هم نقش یک بازیگر فعال در خاک سوریه را ایفا کرده و هم از تمام توانش برای تضعیف گروه‌های مبارزه با داعش بهانه است. مهم‌ترین هدف ارتش ترکیه کردها هستند. ترکیه درصدد است تا جایی که امکان دارد گستره تحت تصرف کردهای سوری را محدود کند. آیا ترکیه پیروز نبرد جرابلس است؟ در این میان مطمئنا ترکیه از حمایت آمریکا برخوردار نخواهد بود، چراکه ایالات متحده از حامیان اصلی کردهای سوری محسوب می‌شود. در این میان مسکو نیز در برابر سیاست‌های نظامی ترکیه سکوت اختیار کرده، نه اعتراض می‌کند نه استقبال. در این مدت شرایط تغییر کرده است. ترکیه و روسیه که زمانی سایه یکدیگر را با تیر می‌زدند پس از کوتاهی نافرجام ترکیه به یک‌باره متحد شدند. ترکیه در اردوی مسکو و متحدانش قرار گرفت و همان مواضع رس‌ها را اتخاذ کرد. حالا که ترک‌ها فرصت یافتند تا در سوریه دست به قدرت‌نمایی بزنند مطمئنا در اولین گام رودروی کردها خواهند ایستاد، گروهی که ترکیه آن را خصم خود قلمداد می‌کند. به عقیده مقام‌های ترکیمه پیشروی کردها در غرب رودخانه فرات خط قرمز است و ارتش ترکیه باید از هر ابزاری برای جلوگیری از پیشروی کردها استفاده کند.» به نوشته اشپیکل در میانه این درگیری‌ها به نظر می‌رسد مسکو نقشش را به خوبی ایفا کرده است. تا پیش از این روسیه از کردها به‌عنوان ابزاری برای تحت فشار قرار دادن ترکیه استفاده می‌کرد. حالا ترکیه به صف حامیان سیاست‌های مسکو پیوسته است. پس برنده اصلی بازی جدید سوریه، روسیه است.